

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 3Oboer/102/2014                |
| Identifikačné číslo spisu: | 8312205618                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 26.03.2015                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Ľubomíra Kúdelová        |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2015:8312205618.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného PRO CIVITAS s. r. o., so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 45 869 464, zastúpeného advokátskou kanceláriou verita, s. r. o., so sídlom Karpatská 18, 811 05 Bratislava, IČO: 35 940 875, proti povinnej E. U., nar. XX. R. XXXX, bytom L., o vymoženie 791,85 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 5Er/372/2012, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove zo dňa 29. apríla 2013 č. k. 8CoE/57/2013-31, takto

### rozhodol:

- I. Dovolanie o d m i e t a .
- II. Povinnej nepriznáva trovy dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

Súdny exekútor požiadal exekučný súd o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (§ 44 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov - ďalej len „Exekučný poriadok“) na základe rozhodcovského rozsudku zo dňa 06. 12. 2011 sp. zn. IDB071067, ktorý vydal STÁLÝ ROZHODCOVSKÝ SÚD zriadený pri ROZHODCOVSKÁ, ARBITRÁŽNA A MEDIÁČNÁ, a. s. so sídlom Trnavská cesta 7, Bratislava, IČO: 35 862 882 (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“).

Okresný súd Humenné uznesením zo dňa 03. 05. 2012 č. k. 5Er/372/2012-14 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že sa vymáha plnenie zo spotrebiteľskej formulárovej zmluvy a rozhodcovská doložka predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Tento názor založil súd prvého stupňa na tom, že povinná ako spotrebiteľ si rozhodcovskú doložku osobitne nevyjedнала a nemala na výber vzhľadom na jej splnutie s ostatnými štandardnými podmienkami. Mohla zmluvu len ako celok odmietnuť alebo sa podrobiť všetkým zmluvným podmienkam, teda aj rozhodcovskému konaniu. Na tomto základe dospel k názoru, že dojednanie rozhodcovskej doložky v zmluve o úvere je nekalou podmienkou, preto nie je pre spotrebiteľa záväzná a je v rozpore aj so smernicou Rady 93/13/EHS.

Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 29. 04. 2013 č. k. 8CoE/57/2013-

31 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil (§ 219 ods. 1, 2 O. s. p.). V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že súd prvého stupňa správne prioritne riešil aj bez návrhu, platnosť rozhodcovskej doložky. V tejto súvislosti poukázal na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v ktorých bolo konštatované oprávnenie exekučného súdu, preskúmať existenciu rozhodcovskej doložky a odcitoval výňatok z uznesenia sp. zn. 3Cdo/146/2011. Poukázal i na iné rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 6Cdo/143/2011 a sp. zn. 2Cdo 245/2010) ako i na uznesenie IV. ÚS 55/2011, IV. ÚS 60/2011 i na nález ÚS ČR II. ÚS 2164/10.

Ďalej z uznesenia vyplýva, že je nepochybné, že ide o spor zo spotrebiteľskej zmluvy, ako i to, že v obchodných podmienkach v čl. 11.2 bola uvedená rozhodcovská doložka, ktorej obsah bol vyhodnotený ako neprijateľná podmienka, pretože povinná nemala možnosť výberu v súvislosti so vznikom sporu, ale sa musela podriaďovať rozhodcovskému konaniu. Toto má za následok vznik nerovnováhy v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, teda ide o podmienku neprijateľnú a teda neplatnú (§ 53 Občianskeho zákonníka).

Odvolačný súd tiež vyslovil, že exekučný súd správne rozhodol, keď žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Odvolačný súd neakceptoval ani námietku oprávneného o naplnení § 93b zákona o bankách, ktoré podľa obsahu tiež vyžaduje individuálne vyjednanie rozhodcovského konania zo strany spotrebiteľa, a to po poučení o dôsledkoch jeho rozhodnutia, čo musí byť preukázané.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal oprávnený dovolanie, v ktorom navrhol, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu zmenil tak, že „poverí súdneho exekútora vykonaním exekúcie“, alebo alternatívne, aby rozhodnutia oboch súdov nižších stupňov zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Prípustnosť a dôvodnosť dovolania odôvodňoval ust. § 241 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 237 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“), že sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ust. § 237 písm. d/ O. s. p., že v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, ust. § 237 písm. e/ O. s. p., že sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, ust. § 237 písm. f/ O. s. p., že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred ním. Prípustnosť dovolania odvodzoval aj z ust. § 238 ods. 3 O. s. p. Ďalej svoje dovolanie odôvodňoval ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podala včas oprávnená zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je prípustné dovolanie, sú vymenované v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. Uznesenie odvolacieho súdu, ktoré napadol oprávnený dovoláním, nemá znaky žiadneho z vyššie uvedených uznesení. Dovolanie oprávneného preto podľa ust. § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. prípustné nie je.

Prípustnosť dovolania oprávneného by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. Oprávnený procesné vady konania v zmysle § 237 písm. b/, c/ a g/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo, preto prípustnosť jeho dovolania z týchto ustanovení nevyplýva.

K obsahovo rovnakým námietkam oprávneného, z ktorých vyvodzuje prípustnosť a opodstatnenosť dovolania podaného v preskúmvanej veci, sa už najvyšší súd vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v dovolacom konaní v procesnom postavení dovolateľa sp. zn. 3Cdo/243/2012, 2Cdo/253/2012, 2Cdo/278/2012,

4Cdo/308/2012, 3Cdo/295/2012, 3Cdo/227/2012, 3Cdo/237/2012 a konštatuje, že právne závery, ku ktorým dospel v týchto rozhodnutiach, sú plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. S prihliadnutím na požiadavku procesnej ekonomiky, preto najvyšší súd na odôvodnenia týchto rozhodnutí v podrobnostiach poukazuje s tým, že sa s nimi v plnom rozsahu stotožňuje aj v preskúmvanej veci.

V rozhodnutiach uvedených v predchádzajúcom odseku najvyšší súd konštatoval, že:

1. prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu (§ 237 písm. a/ O. s. p.) je daná iba ak súd rozhodol vo veci, o ktorej nemal rozhodnúť; rozhodovanie súdov v exekučných veciach ale vyplýva priamo zo zákona (viď napríklad § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1 Exekučného poriadku),
2. prekážku rozsúdenej veci (§ 237 písm. d/ O. s. p.) pre exekučné konanie netvorí rozhodcovský rozsudok vydaný v rozhodcovskom konaní, lebo rozhodcovské konanie nemá charakter exekučného konania,
3. ustanovenie § 237 písm. e/ O. s. p. dopadá len na tie prípady, v ktorých súd prejednal a meritórne rozhodol vec, hoci nebol podaný žiadny návrh na začatie konania vo veci, ktorá nemôže začať bez návrhu (oprávnená ale podala návrh na vykonanie exekúcie),
4. pri postupe podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku sa vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu, pričom oboznamovanie s obsahom listín zamerané na posúdenie splnenia podmienok konania sa nemusí vykonávať na pojednávaní, a za prítomnosti oprávneného a povinného,
5. ak sa exekúcia navrhuje na podklade rozhodnutia takého rozhodcovského súdu, ktorý nemal právomoc vydať ho, zamietnutím žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa oprávnenej neodopiera právo na výkon rozhodnutia,
6. pokiaľ v určitej veci nedošlo k uzavretiu (platnej) rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor so spotrebiteľom prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok (R 46/2012),
7. postup banky nezodpovedal v danom prípade § 93b ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, lebo rozhodcovská doložka nebola naformulovaná tak, aby založila právomoc rozhodcovského súdu zriadeného bankami alebo ich záujmovým združením (viď § 67 ods. 1 a 2 zákona č. 510/2002 Z. z. o platobnom styku a o doplnení a zmene niektorých zákonov).

K uvedeným záverom (viď bod 1. až 7.) najvyšší súd dospel aj v preskúmvanej veci. Dovolací súd sa stotožňuje s názorom, že v danom prípade uzavretá rozhodcovská doložka - z dôvodov vysvetlených už súdmi nižších stupňov - je neprijateľná podmienka spotrebiteľskej zmluvy (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka), čo zakladá jej neplatnosť. Neplatná rozhodcovská doložka nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu vydať označený rozhodcovský rozsudok, ktorý vzhľadom na to nie je vykonateľný exekučný titul.

Dovolateľom namietaná neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdov, nepreskúmateľnosť ich rozhodnutí (R 111/1998 a tiež III. ÚS 551/2012) a nesprávnosť právneho posúdenia, na ktorom tieto rozhodnutia spočívajú (R 54/2012), nie sú vady konania v zmysle § 237 O. s. p. a prípustnosť dovolania nezakladajú.

Dovolací dôvod opierajúci sa o ust. § 238 ods. 3 O. s. p. vyhodnotil dovolací súd ako nedôvodný. Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak dovolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o otázku zásadného právneho významu. V danej veci jednak súdy nerozhodovali rozsudkom, ale uznesením a dovolanie nebolo pripustené.

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesných väd konania tvrdených dovolateľom, nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 O. s. p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva ani z § 239 O. s. p., najvyšší súd odmietol procesne neprípustné dovolanie oprávnenej podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

V dovolacom konaní úspešnej povinnej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti oprávnenej, ktorý úspech nemala (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods.

1 O. s. p.). Najvyšší soud nepřiznal povinně náhradu trov dovolacího konání, protože nepodala návrh na ich přiznání (§ 151 O. s. p.).

Toto rozhodnutí přijal senát Nejvyššího soudu Slovenské republiky poměrem hlasů 3 : 0.

**Poučení:**

Proti tomuto uznesení není přípustný opravný prostředek.